

De bubbelbellen

Eens op een dag in een land hier ver vandaan, wilde een koning zijn kroon opzetten. Dat deed hij iedere dag, maar op deze dag ging dat niet. Eerst klemde de deur en klapperde het raam. Toen knarste en kraakte de vloer. Een ijskoude wind blies de koning tegemoet. De wind fluisterde:

‘de kou, de kou,
die kraakt en knarst
en beukt en blijft
die klemt en kreukt
die kreunt en krampst
de kou, de kou die knijpt je vast...’

‘Ja ja’, zei de koning, ‘dat zal best, die kou verrast.’ En hij sloot het raam. Hij liet zich niet zo gauw gek maken door gefluister in de paleisgangen. De koude wind bleef binnen. De koning probeerde de kroon van het kussentje te tillen, maar dat lukte niet. De kroon was vastgevroren. Dat was onhandig. Hoe hij ook probeerde, hij wrikte, hij wrong, hij duwde en trok. En zelfs toen hij met alle dienaren in vol gewicht aan de kroon ging hangen, toen nog liet het kussentje de kroon niet los. Daarop gaf de koning opdracht alle ramen en deuren in het hele paleis te sluiten. Maar de koude wind blies en blies en joeg door alle kamers en zalen. Door de wind tochtte het zo hard in de gangen dat er ijsbanen verschenen. Toen hij dat zag ging de koning naar zijn werkkamer om na te denken over een oplossing. Wat moest hij met dit rare en onverwachte probleem?

De kleine prinses die ook in het paleis woonde, vond al die kou eerst wel grappig. Ze had er geen probleem mee. Het sneeuwde en stormde in huis en alle deftige meubels werden daardoor rommeliger en veel mooier, vond zij. Ze schaatste door de gangen en ze maakte een glijbaan van de trappen. Daar hingen ijspegels aan de leuning die tinkelden in de wind:

‘tinkel, trinkel
tip, tap, top,
trippelen trappelen
trap weer op’,

zong de wind. En de kleine prinses roetsjte naar beneden en speelde zichzelf moe. Toen wilde ze graag wat eten en ging ze naar de keuken.

Daar kwam juist haar vader de koning aan. Zonder zijn kroon. Dat zag er raar uit, vond de kleine prinses. Ze lachte erom. In de keuken was het koud. Het vuur smeulde maar een klein beetje, het siste;

‘gevaar, verderf en rook,
gevaar verderf en smook,
gevaar verderf en dood’

‘Houd toch op met je gestook’, zei de koning en hij nam iedereen mee naar de grote zaal, omdat hij een belangrijke mededeling had.

In de grote zaal waren niet zoveel mensen als anders. Sommigen waren niet naar het paleis gekomen, omdat ze de kou en het gefluister te spannend vonden.

‘De wind, de wind,
gaat nooit meer weg,

gaat nooit meer weer, wat ik je zeg...'

De mensen die er wel waren keken ernstig, want ze begrepen niet waar die kou vandaan kwam. Ze hoorden de stemmen in het paleis van de wind, de ijspegels en het vuur en zaten als versteend op hun klapstoeltjes. De kleine prinses schrok een beetje en kroop op schoot bij haar moeder de koningin. 'Luister maar niet', zei de koning, 'die stemmen proberen je alleen maar bang te maken. Als je niet luistert, zwijgen ze vanzelf. Als je ze toch gehoord hebt; schrik er niet van, maar vertel het maar aan mij. Als je er bang van wordt geeft dat maar wolken voor de kroon. Die willen we niet.' De mensen knikten blij en opgelucht. Wat hadden ze toch een fijne en wijze koning. De koning vertelde de mensen, dat de kroon zo koud was, dat hij was vastgevroren aan het kussentje. Daarom was alles nu anders in het land. Daarom had hij besloten dat het beter was dat iedereen binnen bleef, in zijn eigen huis. Om een paar weken te wachten tot de kou weer verdwenen was. Omdat anders iedereen ziek zou worden van de kou.

En zo gebeurde het. In het hele koninkrijk werden ramen en deuren gesloten en bleven de mensen zoveel mogelijk binnen. De koude wind lekte aan de kieren en probeerde in de huizen te komen, maar dat lukte niet meer. In de huizen maakten de mensen hun kamers zo warm mogelijk. Kieren werden gedicht. Luiken gingen voor de ramen, kachels werden geveegd en vuren werden brandend gehouden. Het werd gezellig in de huizen, de mensen deden spelletjes, ze maakten muziek en vertelden elkaar verhalen. Alleen de kinderen mochten goed ingepakt de tuinen in om te spelen, omdat je warm wordt van spelen en kinderen nu eenmaal heel goed kunnen spelen. Sommige mensen waren verdrietig, ze misten hun vrienden en wilden zo graag naar buiten. Maar omdat ze de kou nog naarder vonden, bleven ze toch maar binnen. Ze belden hun vrienden en stuurden berichten of mooie dingen. En in hun dromen zagen ze elkaar iedere nacht.

Na een paar weken werd de koude wind minder koud en vertelde de koning dat de ramen wel weer open mochten. Mensen zwaaiden naar elkaar. Kinderen tekenden op stille straten en mensen stuurden nog meer lieve berichten en gedichten naar burens en bekenden. De deuren bleven echter dicht, want zo gauw er een deur openging, joeg de wind juichend door de straten de kou weer op.

'Dat dacht je maar,
dat dacht je maar
't is nog niet klaar,
wacht maar, wacht maar',

fluisterden de gemene stemmen weer.

De koning hoorde ze ook en heel veel mensen spraken erover met de koning. 'Hou toch op', zei hij, 'wat open was kan altijd dicht, wat dicht is, kan weer open.' Daar hadden de stemmen niet van terug en ze zwegen weer. De koning vroeg raad over de hele wereld; de beste weermannen en weervrouwen dachten erover na. De beste dokters ook, de beste kleermakers en huizenbouwers gaven hun ideeën aan de koning. Maar niemand wist wat ze het beste konden doen om de kou zelf te laten verdwijnen. De kleine prinses zat vaak stilletjes aan de voeten van de koning bij zijn troon te spelen en hoorde de koning met iedereen overleggen en overleggen en overleggen, hij praatte zoveel dat zijn stem vaak schor werd.

Op een dag toen ze daar weer zo zat te spelen, kwamen de bellenblazers langs. De bellenblazers vertelden de koning dat iedereen wel naar buiten kon, maar alleen in een heel

speciale bel, de bubbelbel. En dat zij die bubbelbellen konden blazen. De kleine prinses vergat helemaal dat zij zich stil moest houden en klapte in haar handen.

'bubbelbel, babbelbel
brabbel beter blubberbel
ik wist het wel, ik wist het wel
ik baal en ik bibber en ik brokkel niet meer,
ik ben beter blij en ik buitel alweer...'

'Hé, kan jij het ook?', vroeg de koning zonder kroon verbaasd aan zijn dochter. Die knikte een beetje beschroomd, want ze wist zelf ook nog maar net dat zij een fluisterstem in haar hoofd had die vrolijke woorden tegen haar zei. De bellenblazers namen hun kans waar en voor ze het wist hadden ze een kleurrijke bel om de prinses heen geblazen. De prinses sprong en stouterde en kon alles doen wat ze graag deed. De bel deukte in en deukte uit, precies wat nodig was. Het was er warm en het rook er heerlijk. Ze maakte de mooiste gedichten en buitelde in haar bubbelbel de hele kamer door. Het enige dat de kleine prinses niet kon, was dichtbij de bellenblazers komen. De koning lachte toen hij zijn dochter zo vrolijk en gelukkig zag. Hij vond dat de bellenblazers hem een goed idee hadden gebracht en beloonde ze rijkelijk.

De bellenblazers kwamen in dienst van de koning. Zo kwam het dat in het hele land de mensen weer naar buiten mochten, als ze in hun bubbelbel bleven. De koude wind kon blazen wat hij wou, maar de mensen waren behaaglijk en tevreden. En sommige mensen konden opeens rijmen en dichten zonder hun hemd op te lichten. Maar het was wel nog heel raar om elkaar niet aan te kunnen raken.

Op een saaie woensdagmorgen stond de kleine prinses voor een raam en telde de bubbelbellen die ze zag. Ze keek haar ogen uit. Ze zag de wonderlijkste dieren en mensen voorbijkomen: een groep wandelaars, ieder in zijn eigen bel. Ze keken niet op of om. Twee van die wandelaars liepen hand in hand in een bel. Ze zagen dat de prinses verbaasd keek. 'We heten Koen en Vrees en we horen bij elkaar', riepen ze vrolijk naar de prinses en liepen door.

'sloom of race,
traag of snel
Koen en Vrees,
in hun bel',

rijmde de prinses.

Vlak erop zag ze een heel drukke hond, die heen en weer rende en iedereen in de weg liep. Hij was nog niet uit het zicht, of daar kwam een vos voorbij. De bel golfde mee terwijl hij overstak, en snel naar een beukenboom in de verte rende.

Door een ander raam zag ze een boerin met een merrie. Ieder in een eigen bel. Ze stonden om de haverklap stil omdat de merrie even wilde grazen. Dat kon ook met de bel, zag de prinses. Ze meende nog meer mensen en paarden te zien, maar het was te ver weg om het zeker te weten. Verderop zag ze een wandelaar met een kind. Ze hadden zelfs een schaduw in hun bel, zag de prinses.

Opeens vloog er een grote vogel voorbij. Stralend en kleurrijk en met ferme vleugelslag. De vogel was niet in een bubbelbel. De prinses verwonderde zich daarover, maar dacht toen dat vogels misschien wel zonder bellen konden, omdat vogels vrienden zijn van de wind. Ze zocht de lucht af. Jawel, daar waren nog veel meer vogels te zien, een hele

vlucht spreuwen. En een klein rood vogeltje dat los boven een kind in een blauwe bubbelbel vloog.

Dit duurde een tijd. Waren het dagen, of waren het weken? De kleine prinses wist het niet. Zij wist nog niet van de tijd: soms duurde die lang en soms ging het snel. Soms waren er veel mensen in bubbelbellen op straat en soms niet. Dan hoorde ze haar vader de koning zeggen: 'Wat open was kan altijd dicht, wat dicht is, kan weer open.' Hij had zijn kroon weer op. En op andere dagen, opeens, lag de kroon weer op het kussentje. Ze raakte eraan gewend, de kleine prinses. Zij stond altijd op woensdagmorgen voor haar ramen en zwaaide naar iedereen. Sommige mensen en dieren kwamen vaker voorbij, die herkende ze inmiddels. 'Hoi Koen en Vrees, hoi spreuwen!' Ook de vos kwam bijna altijd terug en keek omhoog. De kleine prinses kon hem goed zien, hij was haar vriendje geworden. Het leek wel alsof zijn bubbelbel dunner werd. Iedere dag scheen de zon, op woensdag zwaaide de prinses en zwaaiden de mensen en dieren terug. Het werd steeds warmer en drukker op straat en de bubbelbellen werden steeds meer doorzichtig. En opeens in de zomer knapknaptten de bellen open en sprankelde de lucht vol regenboogtwinkeltjes. De prinses ging snel de trappen af, de tuin in. Het was warm en fijn buiten. De koude wind was gaan liggen.

Geschreven door Annechien Wijnbergh